

Waarom wij naar de aarde kwamen

Een
(voor)leesboek
voor kinderen
van 10-100 jaar

HANS STOLP

INHOUD

1. De wereld van het licht	7
2. De reis naar de aarde	11
3. Terug van weggeweest	15
4. De aarde als school	20
5. Het innerlijke licht	24
6. Dromen helpt!	29
7. Doodgaan is niet eng	34
8. Jouw eigen Engel	39
9. De naam van je eigen Engel	44
10. Zwarte of witte jasjes	48
11. De man die vergeven kon	53
12. De boodschap van de Meesters.....	59
13. De échte heilige plaats	64
14. De ramen van het hart	70
15. Hoe Jezus de Christus werd	76
16. Jezus of Barabbas	81
17. De opstanding	87
Gebed	91

**VERDER LEZEN?
BESTEL HET BOEK**

Misschien kun je je het nog een beetje herinneren, maar ik denk het eigenlijk niet. Want de meeste mensen zijn het allang vergeten. En omdat ze het vergeten zijn, zeggen ze gewoon dat het niet waar is.

Gek, hè, dat doen mensen heel vaak: als ze zich iets niet kunnen herinneren, of als ze het niet kunnen zien met hun eigen ogen of aanraken met hun handen, dan zeggen ze gewoon dat het niet bestaat. Of dat het niet waar is.

Wat ik bedoel is dit: dat jij, en ik, voordat we geboren werden, ergens anders leefden, in een andere wereld. Nee, we leefden niet op aarde. Tenminste, niet vlak voordat we geboren werden. We leefden we in een hele mooie wereld waar het altijd licht is, en waar het nooit donker wordt. Een wereld die geen nacht kent, en geen avond. Dus ook geen maan.

Nu zou je denken dat in die wereld de zon dus altijd schijnt. Maar dat klopt ook al niet. Want iedereen in die wereld straalt zélf licht uit. En daarom is er geen zon nodig. Dat klinkt misschien wel een beetje gek. En toch is het waar. De mensen in die wereld zijn net kleine zonnetjes, omdat ze allemaal stralen van het licht. En niet alleen de mensen, maar ook de dieren, de bomen en de bloemen. Stel je maar eens voor: zelfs een kevertje met zo'n glanzend zwart schild, straalt allemaal licht uit. En ook een mus, een ekster, en een viooltje. Ja, alles en iedereen straalt er een warm, zacht licht uit, dat je helemaal blij vanbinnen maakt.

Nou, je begrijpt nu wel dat het echt een hele mooie wereld is, waar we woonden voordat we geboren werden. En omdat het licht er zo mooi is, noemen de meeste mensen die wereld de Lichtwereld.

In de Lichtwereld is iedereen blij en gelukkig. Niemand heeft er ver-

driet. Niemand heeft pijn. Je wordt er nooit ziek. En er is al helemaal geen oorlog in die wereld. De mensen zijn er zo gelukkig, dat ze niet eens op het idee komen om ruzie te maken of om elkaar kwaad te doen. Nee, het enige wat de mensen in de Lichtwereld willen, is elkaar blij maken. Daarom zie je in de Lichtwereld alleen maar vrolijke en lachende mensen.

Ja, daar woonden we dus, in die prachtige Lichtwereld, voordat we naar de aarde kwamen en hier geboren werden. En misschien, héél misschien, kun je je er nog vaag iets van herinneren, van dat licht en van al die vrolijke, lieve mensen, en van die lichtgevende kever, en van dat viooltje en die ekster.

Ja, als je eraan denkt hoe mooi die wereld wel niet is, dan begrijp je eigenlijk niet goed waarom wij uit de Lichtwereld zijn weggegaan om naar de aarde te komen. Want hier op aarde is het niet half zo leuk als in de Lichtwereld. Hier maken mensen ruzie met elkaar, hier doen ze elkaar pijn en hier hebben mensen verdriet. En dat is nog niet eens alles: de mensen gaan hier op aarde ook dood, en als ze hun zin niet krijgen, dan maken ze oorlog. Ja, vergeleken met de stralende Lichtwereld is het hier op aarde wel erg somber en donker.

Later zal ik jullie vertellen waaróm we eigenlijk vanuit die mooie wereld naar de donkere aarde gekomen zijn. Maar nu wil ik eerst iets anders vertellen. Want je kunt niet zomaar vanuit de Lichtwereld naar de aarde gaan. Je hebt er een speciaal jasje voor nodig. En je moet eerst die jas aantrekken voordat je op aarde geboren kunt worden.

Dat klinkt misschien een beetje vreemd, maar eigenlijk is het ook wel logisch. Want als iemand op de bodem van de zee naar een gezonken schip wil zoeken, en naar de schatten die misschien nog steeds in dat scheepswrak opgesloten liggen, dan moet je een duikerspak aantrekken. Anders zou je binnen de kortste keren verdrinken. Alleen met een duikerspak aan kun je urenlang onder water blijven om te zoeken naar de verborgen schatten in dat schip.

Eigenlijk gaat het net zo wanneer wij vanuit de Lichtwereld naar de

aarde gaan. Dan hebben wij ook een speciaal pak nodig om op aarde te kunnen leven. En weet je wat dat pak is dat je nodig hebt om op aarde te kunnen leven? Dat is ons lichaam! Ons lichaam is eigenlijk het jasje dat we aantrekken als we naar de aarde komen om hier een poosje te leven. En als dat jasje oud wordt en versleten raakt, dan trekken we het gewoon weer uit en gaan we terug naar de Lichtwereld.

Dus als we geboren worden, dan trekken we het jasje van ons lichaam aan, en als we doodgaan, dan trekken we dat jasje gewoon weer uit en gaan we weer terug naar die mooie Lichtwereld.

Begrijp je nu dat doodgaan eigenlijk helemaal niet zo eng is? Als iemand doodgaat, dan gaat hij gewoon weer terug naar huis. En als onze hond doodgaat, dan trekt hij ook gewoon zijn jasje uit en gaat weer terug naar die mooie wereld waar we allemaal vandaan komen.

En weet je wat nu zo leuk is? Onze hond blijft daar gewoon op ons wachten. Net zolang tot wij ook het jasje van ons lichaam uittrekken en weer teruggaan naar huis. En als we eindelijk thuiskomen, dan komt onze hond ons kwispelend tegemoet, net alsof hij zeggen wil: Ziezo, nu kunnen we tenminste samen weer spelen.

Nu heb ik al wel een heleboel verteld, vind je niet? Maar het mooiste van alles wat ik vertelde vind ik zelf, dat wij eigenlijk allemaal Lichtmensen zijn. Hele lieve en vrolijke mensen. Maar ja, dat vergeten we nog wel eens wanneer we het jasje van ons lichaam hebben aangetrokken en hier op deze donkere aarde leven. En toch is het waar: iedereen is een Lichtmens. Zelfs die jongen of dat meisje aan wie je eigenlijk een hekel hebt of voor wie je een beetje bang bent. Ja, eigenlijk is iederéén een Lichtmens!

Ja, dat jasje van ons, ons lichaam...

God heeft er wel iets héél moois van gemaakt, hè? Toen Hij de aarde gemaakt had, wist Hij meteen dat de mensen een jasje nodig zouden hebben om naar de aarde toe te kunnen gaan. En daarom heeft Hij dit mooie lichaam voor ons gemaakt. Met armen en benen, met ogen en oren en met een mond.

God maakte ogen in dat jasje, dat lichaam, om ermee te kunnen kijken. Hij maakte er benen aan om ermee te lopen. Een mond om ermee te eten en te praten. En handen om elkaar te kunnen strelen. Ja, want onze handen heeft God niet bedoeld om elkaar pijn mee te doen. Of om er elkaar mee te slaan. Nee, God wilde juist dat wij met onze handen mooie dingen zouden maken. En dat we met onze handen zouden laten merken dat we elkaar lief vinden. Maar ja, ook dat is iets dat wij wel eens vergeten wanneer wij eenmaal dit jasje hebben aangetrokken...

Wanneer wij vanuit de Lichtwereld vertrekken om naar de aarde toe te gaan, dan hoeven we gelukkig niet alléén op reis te gaan. God stuurt met iedereen een Engel mee. En God zegt tegen die Engel: ‘Wil je heel goed voor hem (of voor haar, als je een meisje bent) zorgen? Zul je altijd heel dichtbij hem blijven? En zul je zachtjes in haar hart fluisteren, zodat ze steeds weet wat ze moet doen?’

Onze Engel knikt dan stralend van ‘ja’ tegen God, zó blij is hij dat hij met ons mee mag gaan om voor ons te zorgen.

Zo gaan we samen op reis, onze Engel en wij.

Het is wel een lánge reis, hoor! Want de aarde ligt heel ver weg, nog verder dan je denken kunt. Maar dat geeft niet. Want als we moe worden onderweg, dan neemt onze Engel ons gewoon in zijn armen

om ons te dragen. Heel die lange weg naar beneden draagt hij ons. Meestal vallen we onderweg vanzelf in slaap. Want onze Engel wiegt ons zachtjes heen en weer, zodat we slaperig worden. Maar als we dan weer wakker worden, gebeurt er iets vreemds. Want dan is het net alsof we ons niet goed meer kunnen herinneren waar we nu eigenlijk vandaan kwamen. We herinneren ons nog wel dat licht, en we hebben nog steeds een blij gevoel als we denken aan de wereld waar we vandaan kwamen. Maar verder zijn we vergeten wat we er nu eigenlijk deden en met wie we daar speelden.

Eventjes denken we geschrokken: hoe kan het nu, dat ik dat nu allemaal vergeten ben? Maar dan zegt onze Engel, die precies weet wat we denken: ‘Je mag het nu ook even allemaal vergeten, want nu gaan we naar de aarde toe, nu begint er een nieuw avontuur. Straks, als je terugkomt, zul je je het allemaal weer herinneren. Maar nu mag je het eventjes vergeten, want nu moet je eerst aan dat leven op aarde beginnen.’

Tevreden kruipen we nog wat dieper weg in de armen van onze Engel, die steeds verder naar beneden zweeft.

En weer dromen we weg. Maar nu denken we niet meer aan de wereld waar we vandaan kwamen. Nee, nu beginnen we te denken aan dat nieuwe leven op aarde. Wie zouden daar je pappa en je mamma worden? En zou je er mooie, leuke en lieve dingen mogen doen? En zou je er ook allemaal nieuwe dingen kunnen leren?

Na een poosje maakt onze Engel ons weer wakker. ‘Kijk,’ zegt hij, ‘zie je daar beneden de aarde zweven? Daar gaan we naar toe. Kijk maar goed.’ En als we dan naar beneden kijken, zien we daar de aarde als een kleurige bal zweven in de ruimte.

Even later, als we vlakbij de aarde zijn, zegt onze Engel: ‘Zie je daar die man en die vrouw lopen? Dat zijn je nieuwe pappa en je nieuwe mamma.’ Nieuwsgierig kijk je meteen naar beneden. En als je die twee ziet, dan word je heel blij vanbinnen. Want het is net alsof je ze allang kent, je nieuwe pappa en je nieuwe mamma.

Dan zegt onze Engel: ‘Zie je dat mamma een dikke buik heeft? Daarin groeit jouw nieuwe jasje, het lichaam dat je nodig hebt om op

aarde te kunnen leven. Ga nu maar gauw naar binnen in mamma's buik en trek maar gauw dat nieuwe jasje aan.'

Nou, dat hoeft onze Engel geen twee keer te zeggen. Want we hebben er nu zó'n zin in om aan dat nieuwe leven op aarde te beginnen, dat we meteen dat nieuwe jasje aantrekken.

En als we eenmaal in mamma's buik in dat jasje zijn gaan zitten, dan worden we plotseling zo ontzettend slaperig. We kunnen er niets aan doen, maar we vallen meteen weer in slaap. Een hele diepe slaap. En we worden pas weer wakker als we geboren worden en in dat nieuwe jasje uit de buik van mamma kruipen.

Brrr... dat is wel even wennen hoor, in zo'n nieuw jasje in een nieuwe wereld komen. Maar gelukkig, mamma is heel lief en zorgt heel goed voor ons. En pappa praat steeds maar tegen ons en strijkt zachtjes met zijn grote handen over ons jasje, ons nieuwe lichaam. Daardoor beginnen we ons al heel gauw thuis te voelen op aarde.

Wat is het mooi op aarde! En wat gebeurt er veel! En wat moeten we veel leren! We leren drinken, praten en later zelfs om te lopen. Ja, we hebben het gewoon heel erg druk! En we beginnen meteen al zo hard te groeien dat we helemaal vergeten waar we eigenlijk vandaan gekomen zijn. We denken alleen nog maar aan de aarde en aan pappa en mamma. Zelfs onze Engel zijn we dan al helemaal vergeten!

Maar gelukkig, ook al zijn wij onze Engel vergeten, hij is ons níet vergeten. Hij blijft altijd heel dichtbij ons in de buurt, precies zoals God dat gezegd had. Hij helpt ons stilletjes, zonder dat we dat merken. En hij kijkt steeds naar ons. En als hij naar ons kijkt, beginnen zijn ogen te stralen van liefde!

Ja, onze eigen Engel houdt heel veel van ons!

Eigenlijk vind ik het wel een beetje jammer dat we alles vergeten zijn over de Lichtwereld waar we vandaan gekomen zijn. Vind jij dat ook? Want als we ons dat nog konden herinneren, dan zouden we ook nog weten hoeveel God en Zijn stralende Engelen wel van ons houden.

En we zouden ons dan bijvoorbeeld ook herinneren, dat iedereen in de Lichtwereld ons mooi vond en lief. Ja, echt waar: iedereen vond ons mooi. En iedereen vond ons lief. Als we ons dát nog een beetje konden herinneren, dan zouden we ons hier op aarde minder onzeker voelen. En we zouden zeker niet denken dat er vast niemand is die van ons houden kan. Nee, in de Lichtwereld houden alle mensen van elkaar, van de Engelen en van God.

Maar we zijn niet alleen vergeten waar we vandaan komen, of waar we straks weer naar toe gaan; en dat iedereen in de Lichtwereld van elkaar houdt. We zijn ook vergeten dat we al veel vaker naar de aarde toe zijn gegaan!

Ja zeker, het is echt niet voor het eerst dat jij en ik hier op aarde zijn. We waren er allebei al veel vaker! Gek hè, want meestal denken we daar helemaal niet aan. Gewoon, omdat we dat vergeten zijn. Een paar kinderen en een paar grote mensen, die kunnen het zich nog wél herinneren. Die weten dan ook nog hoe het was, toen, toen ze nog bij een andere vader en moeder leefden.

Maar de meesten van ons zijn de herinneringen aan die vorige keren dat we hier op aarde waren, helemaal vergeten. Het lijkt immers net alsof we hier voor het eerst zijn. Alsof alles nieuw voor ons is. Maar dat is gelukkig niet zo. Want die vorige keren hebben we een heleboel geleerd dat we nu, nu wij teruggekomen zijn, goed gebruiken kunnen.

Er zijn bijvoorbeeld kinderen die meteen weten hoe ze een computer moeten gebruiken. Ze zijn nog slimmer dan een professor! Het lijkt net alsof hun dat zomaar komt aangewaaid. Dat is natuurlijk niet zo. Maar dat komt omdat ze de vorige keer dat ze op aarde waren, al geleerd hebben hoe ze met ingewikkelde apparaten moeten werken. Andere kinderen kunnen heel goed muziek maken. Het lijkt wel alsof ze zo maar weten hoe ze een viool moeten bespelen. Weer andere kinderen schrijven hele mooie muziek. Het lijkt wel alsof ze die muziek vanbinnen horen en die alleen maar hoeven op te schrijven. Dat komt omdat ze de vorige keer toen ze op aarde waren, al geleerd hebben hoe ze zo'n viool moeten bespelen en hoe ze muziek kunnen schrijven.

Zo hebben we allemaal de vorige keren dat we op aarde waren, een heleboel geleerd. En wat we toen geleerd hebben, nou, dat hoeven we nu tenminste niet nóg eens te leren. Zo heb ik de vorige keer dat ik hier op aarde was, geleerd om verhalen te vertellen. Dat denk ik tenminste. En ik denk dat ik jullie daarom nu ook deze verhalen kan vertellen.

Als je nu eens even heel goed nadenkt, dan kun je zelf vast ook wel iets bedenken waar jij heel goed in bent. Nou, dat heb je waarschijnlijk de vorige keer toen je hier op aarde was, al geleerd. Daarom kun je het nu zo goed! Denk maar even flink na, dan kun je vast wel bedenken wat jij de vorige keer al geleerd hebt!

Maar er is nog iets anders, wat ik eigenlijk ook wel heel leuk vind om te vertellen. Want de vorige keer dat we hier waren, hebben we niet alleen veel geléerd. We hebben toen ook allerlei verschillende mensen ontmoet. Toen hadden we immers ook een vader en een moeder, en misschien wel een zusje of een broertje. En vriendjes en vriendinnetjes.

En weet je wat nu het leuke is? Bijna al die mensen van toen zie je nu weer terug! Weet je nog wat ik vertelde over de Engel die jou vanuit de Lichtwereld naar de aarde droeg? En hoe hij je wees op je nieuwe pappa en je nieuwe mamma? En weet je nog hoe blij je was toen je

hen vanuit de verte zag? Ineens wist je dat het goed was, zo. Ineens voelde je je heel veilig bij hen. En je was blij om hen te zien. Dat komt omdat je hen herkende met je hart. Omdat je ineens wist wie zij waren: je kende hen immers van een vorig leven op aarde. En daarom wist je nu dat zij naar jou verlangden, net zoals jij ernaar verlangde om weer bij hen te zijn.

Toen, toen de Engel jou in zijn armen droeg, wist je dat allemaal nog. Maar daarna viel je in slaap in de buik van mamma. En toen je eenmaal geboren was, was je vergeten hoe het ook alweer in elkaar zat. Was je vergeten dat je je pappa en mamma al veel eerder, in een vorig leven, ontmoet had. Dat geeft niks, hoor. Dat hebben alle mensen, dat ze dat vergeten. Dat hoort er nu eenmaal bij als we naar de aarde gaan.

Maar denk nu eens even goed na. Gebeurt het jou ook wel eens dat je iemand ontmoet aan wie je zo maar een hekel hebt? Heel gek is dat eigenlijk: je ziet iemand voor het eerst, en zodra je die ander ziet, heb je een hekel aan die persoon. Dat komt omdat je de vorige keer, toen je op aarde was, waarschijnlijk ruzie gemaakt hebt met die ander. En ook al ben je dat vergeten, het gevoel is wel gebleven.

En nu, nu je teruggekomen bent, kun je twee dingen doen: je kunt opnieuw ruziemaken met die ander. Of je kunt proberen het nu éindelijk goed te maken met hem of haar. Dat is niet makkelijk, hoor! Want je gevoel zegt dat die ander een rotzak is – ja, ja, ons gevoel weet meteen heel wat lelijke woorden te bedenken. Maar misschien is die ander wel helemaal geen rotzak. Misschien is die ander eigenlijk wel een heel aardig iemand. Want het kan heel goed zijn dat jouw gevoel alleen maar de herinnering is aan de vorige keer dat je die ander ontmoette, en staat die herinnering je in de weg om die ander aardig te gaan vinden.

En het omgekeerde gebeurt ook: je ontmoet iemand die je meteen de eerste de beste keer aardig vindt. Je krijgt direct een warm gevoel vanbinnen, zodra je die ander ziet. Nou, je begrijpt het zeker al. Dat komt omdat jullie de vorige keer, toen jullie samen op aarde waren,

hele goede vriendinnen of vrienden waren. Of misschien zelfs wel broertjes of zusjes van elkaar. En ook al zijn we die herinnering vergeten, dat warme gevoel voor de ander is gebleven.

Leuk hè, als je een beetje over deze dingen nadenkt! Dan begin je te begrijpen dat alles veel mooier en duidelijker in elkaar zit dan we vaak denken! En, o ja, weet jij al welke mensen je al eerder ontmoet hebt en van wie je toen bent gaan houden? Een paar van die mensen heb je vast al ontmoet. En later zul je er nog meer tegenkomen. En als je elkaar dan tegenkomt, word je helemaal blij vanbinnen! Ja, er staat je nog heel wat leuks te wachten!